

1.

31. și toamna mor poezii

Autor: Violeta Deminescu

fiecare poet își are noaptea lui
într-o clepsidră întoarsă ultima dată
pentru atunci când
prin nisipul îngerilor
cuvintele părăsesc poezia
sufletul singur
frângându-se în sine
sfâșietoare îmbinare
drumul pe dinăuntru
cel mai frumos

moartea mea a fost ușor poetică
m-a învins eternul rival timpul
răstignește-l răstignește-l
strigătul de fond al lumii
prin coloana sonoră a propriei vieți
am ars atât de mult
că nu-mi va ajunge încă
o viață să-mi împrăștii cenușa
nu m-aș naște nicicând toamna

trecerea poetului e altfel
te arzi pe tine ca un opaiț
îți luminezi drumul
Dumnezeu șade pe prispă
cârpește o inimă

(poetului Eugen Evu)

2.

21. Cu un pas înainte

Autor: Carmen Georgeta Popescu

prin punctul meu de vedere trec sute
milioane de crâmpie de gând
oamenii mi le aduc
tot ei le uită la mine și plâng
așa cum își plânge ploaia cărarea

pe care nu se poate întoarce-n văzduh

sunt unul dintre cei care știu să pășească
de asta am răni pe ochii deschiși
cine lovea îmi spunea că nu m-a zărit
vinovată sunt eu că i-am sărit în drum
ca așchia desprinsă de trunchi

l-am crezut și am trecut strada încet
în urmă spaima semăna cu o mască aruncată pe jos
fîresc ar fi fost să mă plimb fără griji
dar nu e așa
mi-e spatele plin de urmele celor ce nu mă iubesc

e clar
nu știu să mă ocolesc
văd norii treziți cu noaptea în cap
făpturi alergând de propriul coșmar
și-mi vine să întorc retina pe dos
cum întorci clepsidra să compună uvertura luminii
au gura deschisă ca un vulcan
țipă că lumea a rămas împietrită la mal
de frica mersului pe ape

norilor atât de albi în amintirea mea
cine-a iubit iubește mereu
însetatul nu bea toată apa din pahar
cât mai pot ține răsăritul într-o mână
iar cu cealaltă
să-i fac semnul crucii nopții trecute cu greu
n-o să mă umple nimeni de gol
priviți
o sumedenie de fluturi îmi caută inima

3.

32. Cadran

Autor: Andreea Maftei

Nu-mi răstigni vocea de umbra ta...
Mă prefac că mi-e bine, cum roata se învâртеște
neîncetat... douăsprezece fațete, cu alte
douăsprezece măști. Sub fald, lumina bate mai
slab, îți conturează
umbra,
un atelaj aproape ciudat.

Nu știam că
aerul prinde culoare după trebuința sufletului.
Oul e ou. Culoarea sa nu e albul,
oricum,
am văzut mereu perfecțiunea într-însul.
Și-atât mi-am lungit sufletul, să pot picta
cerul cald.

Aș înălța zmeie,
să îmi ridice, de umeri, visul
și aș continua...în toată înălțimea sufletului.
Nu înspre a discerne. Doar pentru un simplu respir.
Mi-aș lăsa drept răsplată ochii.

*

Ca să îmi port fruntea înaltă, ochii mi-i țin
închiși
ca niște sfere calde.

Tăcerea ta îmi rostește poemul.
Apoi vocea gravă: "Nu! E ceva mai mult."
O singură vocală va aglomera ziua,
și alte douăzeci și patru de ceasuri...
Îmi iau visul...tac.

*

Afară ninge.
S-a așternut pe cearșaf. Pe ochii mei,
Din mașină, luna își pierde conturul.
De ce-aș pleca? Toate gândurile
mă strigă. Le scrijelesc sunetul.
Răsturnat.

Pe celălalt birou, un Balzac,
Zola,
apoi Dostoievski. Între alte sunete.
Sângele șuieră.
Cum era desenul Micului prinț?

Patru laturi ale cutiei reformează
ideea unei cugetări. Cap ori pajură?

De la primul semafor, până la ultimul tramvai
omis,
acul demarează viața-n viteză.
Atât de mică să fie această planetă?

*

Îmi răstignești umbra de un copac.
Vocea,
de umbra ta, îmi leagănă timpul –

fir invizibil. La rădăcină.

tâmplesle mele se varsă calde,
prin palma ta.

4.

15. versuri defective de titlu

Autor : Leonard Matei

să locuiești sub apă este posibil
bunicul meu a făcut asta a locuit sub Dunăre
avea doar o salcie pletoasă prin care înghițea aer
și se bronza prin apă chiar dacă cerul era întunecat
pot spune că lua vitamina d3 mai abitur pe întuneric
pe docuri sau pe pământ nemișcător umbla ca un luciu de apă
niciodată acolo nu era el ci proiecția nevinovată a celuilalt
într-o zi am trecut pe lângă el și nu l-am recunoscut
eram tânăr și beam la Frumușica cu bețivii
el m-a recunoscut zi de zi și zi de zi mă scufundam în apă
și salcia îl părăsea și cele câteva pete de pe glugă
mă încălzeau ca un reșou sovietic înainte să sară siguranța

fără îndoială în apă erau mari pericole dar erau foarte vizibile
auzeai că erau intoxicații cu mono-cianuri și cu spirt medicinal
dar noi (eu cu bunicul meu)

ne răsturnam ne jucam cu peștii și nu ne ascundeam
și dacă terminam terminam la egalitate
rareori când nu eram atent trișa și atunci pierdea jocul

în mod ciudat ziua când nu l-am recunoscut
mi-o aduc aminte cel mai bine când ciocnesc cu marinarii
oțetul din gara fluvială și anghila atunci miroase a moarte

(și în loc să cadă sub masă ei încă trag să fugă
înot la sârbi și nu se mai feresc
de femei străine de mamă)

dar beau fără să mă-mbăt chiar dacă rămân ultim la urmă
în căldura dimineții când plătesc cu exactitate
paharele băute și cele pe care nu merita să le mai beau.

5.

1. identități dezamorsate

Autor: Mihai Marian

exact în acest loc
încercai să-mi explici
câtă ploaie încape într-o minciună
în timp ce vântul îți spulbera din umeri
megapixelii morți.
așa își amintește orașul de noi:
două umbre definitive
două identități dezamorsate
traversând un deșert de acid silicic
citind bukowski
in memoriam docx
așteptând
cu fantomele în rând
reintrarea în atmosferă a stelelor migratoare.
zâmbetul tău
albastru vertical
își curba axa
retrăgându-se treptat
într-o altă lume
incertă
indeterminabilă.
exact în acest loc
vântul îmi spulberă
din umeri megapixelii morți
hainele privesc trupul gol

6.

22. Sens giratoriu

Autor: Camelia Florescu

Uite, pleacă bătrânii pe rând
pudrați la tâmples, eleganți,
ca mieii plecând la tăiere
și ne amăgim în urma lor
că vor crește copiii noștri înțelepți
și vor conduce lumea
cu dreptul, cu dreapta, cu dreptate.

Copacii îmbolnăviți de var
și de omizi aparent gingașe
se mulează obedienți

după sufletele fiecăruia dintre noi

Sub staniolul acestor cuvinte
se-ascunde totuși disperarea mea
trezită cu regrete-n păr
în diminețile acestea premature.

Nimic nu e mai grav
decât un sens giratoriu,
teama că viața
se succede la fel
ca-ntr-un carusel,
că părinții ne cred fericiți
și preoții cred că-i ajută pe oameni
să-și mărturisească păcatele.

Pocnesc năvoadele întinse de Mântuitor,
tristeți se zbat
sub plasturii intențiilor cumsecade
și bătrânii părăsesc lupta
trag obloanele și dezertează,
unul câte unul
și degeaba îi plângem
nimic nu-i mai aduce înapoi,
deși sub speranța sensului giratoriu
ai zice că doar ne dau prioritate
și ne privesc și ne petrec
și totul va fi bine

Nu e nimic mai grav
decât să rătăcești singur pe drum
ca-ntr-un sens giratoriu
și să nu știi cum să potrivești
cerul în fereastră!

7.

2. nașteri

Autor: Carmen-Maria Mecu

îți sfâșii pielea
fragment de lume ireal

arunc spre tavan cordonul
ombilical umplu camera de albastru îi spun
geamănului mori rotesc frânghia scriu

arabescuri solitare

e vremea să ies mă chemi tată
cunosc rostul nu mă atingeți nu mă smulgeți
doare drumul aș
mai rămâne câteva clipe acum

liberă
orăcăi noapte de noapte
tu îmi promiți ciubote și cal dar
eu am ucis

trece viața
ce repede trece tată

narațiunea spune
că mă vei aștepta iar
în al nouălea cer voi fi mario
cu accent pe a sau pe o și asta
chiar nu mai are importanță

8.

30. Matricială

Autor: Mirela Orban

era o femeie singură
printre celelalte femei singure
prinse în marele vals
dacă ieșea din tipar
cineva o trăgea de ureche
rușinată de îndrăzneala
că ar gândi cu propriile vise
universul mărunț de sub picioare
s-ar fi zdruncinat
obosit de un-doi-treiul nefragmentat

se asemana unui vrej
dirijat să se învârtească spre cer
în jurul unui par
pentru rod bogat i se spusese
ea se simțea stearpă
nelocuită de nici o stea
i-ar fi plăcut să fie unul de dovleac
să se întindă necondiționat cât vedea cu ochii
îmbrățișând fără limite pământul

dansând free-style la lăsatul serii
acompaniată de ființele lui mici și prăfuite
poate așa scăpa de angoasă
cerul oricum i-ar fi absorbit aburul
într-un târziu de toamnă
când pepenii galbeni și plini
ar fi înnebunit cu mirosul de copt în ler

mereu pieptănată cum trebuie
niciodată îmbrăcată altfel
cu moștenirea atârându-i de cerceii vechi
până la călcâie
urma cu sfințenie pașii învățați de la mama ei
o femeie singură
între toate celelalte femei singure
din sala cu oglinzi înclinate

9.

23. **am iubit**

Autor: Elena Mirca

te-am înfășurat în cuvinte blânde
cerul de sub pleoapele tale întârzia să apară
țipătul foamei se topise printre fețe mohorâte
mângâiam cășorul umezind bumbacul căciuliței
neînțelegând somnul rece
derularea filmului pe podul golit de viață
devenea adevărul scrâșnit între maxilare
neînțelegând primăvara cu flori negre prinse în piept

o mătanie sub inima fetei în somn de liliac
și copacul ce-mi măsură muștenia
din neființă moartea îmi strivi lumina
doar ca să-mi audă răcnetul

am iubit și ploaia de pe ochii tăi

10.

48. **angelologie**

Autor: Mona Gheorghe

(I)
îngerul săracilor

n-ajunge să răzbată
până la cocioabe
și nici nu-și pierde darurile
pe cărări.
niciodată!

îngerul săracilor e orb
și dibuie de-a lungul străzilor
mocirloase
din cartierele mărginașe.

îngerul săracilor
e femeia toantă
care mătură mucurile
din fața birtului de la colț,
pe care mahalagioaicele o roagă
să le cheme soții
pe numele de botez

(II)

în case bogate
îngerii cu tăvile-ncărcate
ies și intră neconținut
cu șorțulețe albe, scrobite,
ca slujnicele tocmită
cu surâsul pe buze.
îngerul bogaților
e acum, aici,
amanetează lacrimi
pentru viața viitoare.

îngerul bogaților nu oferă credit;
tăiș lângă tăiș
strânge-n calde îmbrățișări
sângele
doar albastru și violet

11.

27. Desfrunzirea începe acolo unde se epuizează respirațiile

Autor: Isabela Brănescu

Am ales să mă-nfășor în culorile toamnei
Le-am adunat așa cum au venit
Agile păsări de pradă:
Primul zâmbet,
Primul pas,

Primul cuvânt,
Câtă vreme există poeți, spuneai,
Desfrunzirea nu se va sfârși niciodată!
(Insistai să mă convingi,
Iubirea de sine doare, spuneai.
Nu ai auzit ultima ta frunză cum a oftat! și ai plecat)
Prima sărutare,
Primul scâncet,
Prima toamnă,
Ultima toamnă...
M-am oprit la ultima toamnă pe care ai îmbrățișat-o
Ploua
(Ploile anotimpului de bronz ar fi calde
Dacă limbile clopotelor nu ar fi ancorate în moarte)
Câtă vreme există poeți, spuneai,
Desfrunzirea nu se va sfârși niciodată!
În ziua aceea a plouat pentru toate toamnele viitoare
Prima negare,
Prima tăcere,
Prima uitare...

Mă desfrunzesc, constat, privind cum se scurge ruginiul din mine
Dau la schimb respirații pentru emoții pe care nu le-am trăit
O convertire a culorii în rime
(Ar trebui să mă vezi, cochetez cu versuri hulpave, haine)
Să râd?
(Timpul prezent ar deveni mai ușor de mutat
În combinațiile limbii materne)
Să plâng? (Îngrop norii în palme și focul în șoapte, visul în rime
O ecuație pentru respirațiile contorizabile ale toamnelor)
Câtă vreme există poeți, va continua dialogul însingurat
Desfrunzirea nu se va sfârși niciodată, spuneai

Mă desfrunzesc și mă așez lângă mine

12.

20. Principiul zero al mecanicii

Autor: Raluca Panait

toate sufletele
secate de energii potențiale
gravitează în jurul
durerilor fără formule

enunț:
moartea-i

acelerația vieții trăite
cu viteza nopții

nu există definiții
nu există cuvinte
nu există relații de cauzalitate
suficiente pentru a explica
haosul ordonat
din interiorul unui atom

și electronii nu cunosc efectul fluturelui
dar uneori se prind cu dinții
de aripi sau de protoni sau de
forme neutre de timp
și în știința lor negativă
au impresia că zboară

consecință:
visul -
un fel de motan al lui schrödinger
viu și/ sau mort

13.

40. lăsați-mă sub păsări

Autor: Dan Pachițu

leagănul meu
e floare galbenă de lichen de piatră
crescută pe globul albastru iris înverșunat
în emisfera boreală
e război și pace mereu, dar mai coborâți, dreptilor
coborâți să sunăm din lup
noi nu mai avem mâini, ne-am lipit radiografii
nici gură, nici zale, nici păr, pe toate le-am lipit
coborâți la vest de mare unde-i piatra în triunghi și leagănul meu
coborâți și zdruncinați
florile dalbe
arealul meu cu lac verde și platani
coborâți
aici m-am înecat și de-atunci nu mai știu
de vreo resuscitare
mă afundam și orizontul dansa de mână cu cerul
soarele m-a salutat prin sticlă sculptată
apoi nimic, o pace atât de naturală

multe bizarerii trăisem dar una ca asta
avea să-mi fie aer
vorbesc și nu m-aud decât cei drepti
să tragă cineva niște sfori ca să ajung înapoi la leagăn
la scrânciobul simțirii mele, la jumătatea focalizării
jos mă înghite pacea, sus mă ard șrapnelele
lăsați-mă sub păsări, voi, dreptilor
de aici
vreau să cad pe județe de rapiță
leagănul meu
floare galbenă de lichen de piatră

14.

42. Dumnezeiască uimire

Autor: Paul-Alexandru Dolha

Mi-am descoperit inima
așa cum copiii își descoperă mâinile
și le privesc cu dumnezeiască uimire

mi-am descoperit inima
gândul meu alb
mânjit în culorile celui mai frumos asfințit
învelit în căldura sângelui meu
până când din
mine
mai rămăsese doar frig
până când din
mine
mai rămăsese doar
Ea

15.

33. Confesiune

Autor: Mircea Teculescu

așa cum o boală
exclde o altă boală -
din oglindă afli asta,

asa cum viața de acum

exclde viața cu ea, trecută -
astfel au apărut geamurile incasabile,

așa cum ești aici,
și viața este încă în tine –
pietre în jur amintirile;

nu poți arunca nimic
departe-departe de tine,
deși străpuns de raze,

nu poți arunca nimic
din ce e supărător
în trupul tău, nici ochii,

nu poți arunca nimic
din ce nu e moarte,
chiar din oglindă afli asta

16.

39. Frenezie

Autor: Aurel Conțu

venea câteodată
acolo
la cabana din munți
o femeie îmbrăcată în alb
un fel de prințesă misterioasă a iernii
desprinsă parcă din cărțile de povești ale copilăriei
o Galateea din gheață
nici azi nu știu de unde aflase
despre nevoia mea viscerală
de-albastru
de cer
nici eu n-o întrebasem
nu-mi tulburase nicio clipă liniștea aspră
a nopților de decembrie
susurul găfâit al izvoarelor zgribulite de ger
brazii
apărea întotdeauna la prânz
și-mi aducea pe buze Soarele
laolată cu fulgii de nea
străpunși de lumină în inimi
și prefăcuți în îngerii
în milioane și miliarde de îngeri
imponderabili

care n-aveau nimic în comun cu gravitația
ținea în mână un coș plin cu pițigoi și cinteze
al căror triluri îmi înmuiau inima
cum s-o mai întreb despre altceva
când ea îmi presăra în suflet miracolul vieții
o simțeam alunecându-mi prin sânge
ca o picătură de apă care se rupe în două
și se transformă într-o stalactită
nici nu-mi mai amintesc cum m-a cuprins somnul
în după-amiaza aceea
știu doar că m-am trezit destul de târziu
singur
înotând într-un ocean de lacrimi..

17.

54. Poemul de la ora 12

Autor: Emanuel Pope

Poemul de la ora 12
A venit cum veneai tu odată
Să vezi dacă mai trăiesc,
Dacă mai respir
și dacă mai sunt în stare să iubesc:
totul deodată și alandala
cum obișnuiam când eram
apropiați și geloși.
Și ca și tine și el a plecat
cu toate răspunsurile la zi
despre mine și lumea mizerabilă în care trăiesc.
Și ca și tine
a plecat
fără să se împreuneze
ori să-mi mângâie
măcar mâinile muncite
ori privirile obosite
de tine
ci numai așa
fandosindu-și buzele și părul
a închis fereastra.
S-a dus.

Adevărul e
că nici tu și nici el
nu ați fost pentru mine

Pasărea de foc
pe care am aşteptat-o o viaţă întreagă.
Ci numai jocul parşiv
al minţii şi inimii mele,
un fel de-a v-aţi ascunselea
într-un con de umbră
unde nicodată nu am avut
100% acces.

Dar nu-i nimic
În curând vă voi învinge
ca un gladiator: Pierzând,
Şi nu mă veţi mai găsi
aşteptând
Doar atât pot să vă spun
ca-n bancul cu poliţiştii proşti
LA ORA 12
şi eu mă voi ascunde
după limba cea mare a ceasornicului.

18.

10. Ausencia

Autor: Eleanor Mircea

Erai un bărbat
care putea să munte din loc şi munţii
dacă i-am fi vrut chiar aici
în peisajul prin care curgea Dunărea
în dimineţile acelea de vară
când leneveam cocoţaţi la etajul 10
şi apa făcea licurici
prin aerul transparent
de parcă zâna mângâiasse bagheta magică
aprinzând stelele din noaptea târzie
să le plimbe pe fiecare în câte o bărcuţă

...şi tu mă plimbai într-o bărcuţă de perne
în leagănul de la etajul 10
prin geamul înalt curgeau raze pe noi
prin încăperea cu leagăn şi mobile
pe care le mutasei prin casă
aşa cum ai fi putut muta munţii
când ai venit aici împreună cu mama
să vă faceţi cuib printre păsările cerului
şi apoi să atingeţi bagheta magică
şi noi să clipim din stelele ochilor
ca nişte păpuşi care au început să gângurească

și să facă tumbe
în leagănul de la etajul zece
...și Dunărea s-a mutat puțin din loc
și a venit mai aproape
să o vedem mai bine
apoi au apărut alte mobile
tapetul cel nou, o bibliotecă vrăjită,
paturi în locul micului meu cuib
ca să ne pregătim de zburat
au zburat anii stelele s-au născut pe Dunăre în apusuri de toamnă
și au adormit diminețile

munții au rămas departe privesc apa
...tu te-ai mutat de acasă
e seară
îți aprind o stea lângă tâmplă

19.

37. De ieri prin azi până mâine

Autor: Melania Briciu Atanasiu

Doamne
am rămas în paragină
scutură-mă de toate omizile
care îmi rod lăstarii creșcuți din timpul deja muribund
ieri voi asculta tot ce-mi șoptește instinctul de melc
nu-mi pasă cum mi se va lipi pe fiecare durere clipa
cea impoștoare

Doamne
curăță-mă de toate moliile
azi nu mai am timp să mă ajung pe mine din urmă
o lumină de întuneric îmi dă târcoale uneori
fără să-mi presimt nici măcar fața expresiei
perfida metastază din mine
credința în ceva altceva

Doamne
dăruiește-mă cu toate ploile
chiar și cu cele acide
poate că mâine m-am contopit prea mult cu mine
vanitatea mi-a cerut să fug din toate pământurile
din toate cerurile
și de tine

de ieri prin azi până mâine

20.

28. Supus ispitei

Autor: Florin Golban

Nu vreau să pierd nimic din aceste senzații.

Supus ispitei, tentației imediatului...

Acum, eu...

Bară la bară, la volanul mașinii mele,

o Dacia Lodgy, an de fabricație 2012.

Ascult Rock FM.

Privesc apusul.

În retrovizoare Soarele coboară încet după Casa Poporului.

Fac o poză cu telefonul și o urc pe Instagram.

#apusulsoarelui, ceva despre oraș...

Să știe lumea că eu trăiesc apusul.

Trăiesc?

Sunt aici, atent la trafic sau supus tentației imediatului

încerc să exist acolo,

visându-mi viața?

21.

50. Ea

Autor: Anca Zeciu

Ea era o femeie inactivă

stătea lungită ore în șir pe

patul deranjat cu cărți

foi scrise de urme de ruj

de scrumul ars de dor și

dăre de cerneală

o priveam crudă și totuși

coaptă în diminețile de toamnă

și atunci mi s-a părut

că e înaltă cât toată

turla bisericii și ea mi-a spus:

”Nu te-nchina mie.
Nu știi? Nu ești pregătit!”

Cu Dumnezeu nu te măsoară
și am plecat
mintea îmbătătită de chin
o reconstitua în fiecare chip
iar clopotul de lut îi prelungea menirea
ei sfințită de altă Ană
eram pământ și Ea călca peste mine
tot mai desculț mai prezentă
și mai vie cu cât mă depărtam
și totuși... era Ea!

22.

6. întâmplările mele

Autor: Teodor Sandu

întâmplările mele nu mai au locul lor
deasupra
pământul plânge peste toate rafturile vieții
cu ele
adulmecând mirosul rece al serilor de iarnă
acoperite cu iarbă polară
eu , cad bucată cu bucată
întâi, îmi cad mâinile cu palmele rugându-se
după care, auzul înfășurat de picioare
sângele așteaptă cuminte să-i vină rândul
agățat de gândurile ce se țin disperate de rădăcinile cerului
ochii cu irisuri de țărână veche își lasă privirile acolo sus
de unde, aceeași întâmplare m-a împins
distrugându-mi echilibrul
e un vis , am zis
iar dacă e real am ocazia să fac niște schimbări
capul să-l încălț cu pantofi noi
și picioarele să simtă în nări aerul dimineții cu miros de răsărit
inima să o pot ține în palmă și să-i dirijez tic tacul
cu sunetul viorilor
și cum vreau eu
să-i dau drumul pe jos, să alerge prin praf și să se rostogolească
sărind ca o minge roșie cu buline albastre
pe care copiii ar vedea-o pentru prima dată
și mirați ar fugi după ea bucurându-se
mâinile le-aș arunca înapoi sus
după păsări
să învețe să zboare

și le-aș primi doar transformate în aripi
n-aș mai avea rău de înălțime
aș merge zburând printre visele punctelor cardinale
și aș cânta disperat ca o dimineață ce așteaptă să fie născută
mirosind a pâine proaspătă
a prezent și a copilărie întâmplătoare
care tot întâmplător și din ce în ce mai rar
dintr-o oarecare întâmplare
mi-o amintesc...

23.

19. Acolo unde doarme poetul

Autor: Gabriela Ana Balan

Singur cu o pană de plumb
Înalță din versuri catedrală
Până la cer
Piatră cu piatră, cuvinte peste cuvinte
Cu verde din ochii serafimilor.

Unde sfârșește copacul memoriei își atârnă clipa de genele umbrei
Poetul de pe umerii mei sparge călimara ochilor și scrie
O carte cu coperta gri
Cu nume decupat în filigran
Cine și-l amintește când
Descuț, flămând va bate în geamul veșniciei?

Colorează gri o hartă cu traseul spre inima mea
Din lacrimi bea lumină
Murmură gânduri din piatră magică
Trist cântec ferecat în pian
Întors pe scări de spini din rai.
Visează sabie și sânge
O coasă la gâtlejul firului de grâu
Din lanul stelar
Rodit pe piatra râului
Mâinile mângâie căprioara vânată.

Împrăștie liniște
Gust de luceferi copti pe vatră lângă pâini.

Îl văd cum înconjoară cu o cruce grea
O catedrală între viață și moarte
Îl pun la încercare: jură -Scriptura spune nu jura! -

Că n-ai să vii și să lași morți
La poarta mea și o să-ți pese chip de lut
Dacă oi fi eu!

Deschid fereastra, veacul se strânge ghem
Și cade pe un raft în bibliotecă
Pe cartea cu numele meu.
Nu-l pot descătușa
Vreau să gust din când în când libertatea
De a mă lega de munte
Cu o floare
Prin cuvinte.

Acolo unde cresc trandafiri în inima mea
Și apele roșii unesc, nu despart maluri
Doarme poetul.
O fi trist? O fi fericit?
S-ar fi stins încolăcit ca șarpele de nu aș fi visat
Că am murit și am reînviat
Dacă nu mi-aș fi scris poezia pe curcubeu

24.

17. carne coaptă udată cu vin de nimic

Autor: Calancia Raluca

în centrul orașului, acolo unde fetele
gustă o *feliincandescentă din soarele amiezii*
unde băieții depășesc pragul inferiorității.

la etajul spitalului
de psihiatrie stă mama;
avea-n ochi pulbere de durere
sânu-i era plin de boală.
lumini pierdute-n înghețul vremii și buze
sugrumate de minciuni
compun dreapta nefericire.

vedea pe fereastra de pe holul
murdar, ascunși la umbra unui
copac uscat, doi tineri aprinși în farmecul zilei
de primăvară.

ochii femeii
anii ei se scurg în scurt metraje de euforie cu
texte patetice

era o lacrimă a trecutului-trecut
parcă se fisura în timp, până când...

veni asistenta.

25.

47. Testamentul lui Dumnezeu către lume (sau scrisoarea Lui înainte de Apocalipsă)

Autor: **Delia Stamate DCS**

Plutesc în derivă pe o scândură la malul timpului...la marginea Universului
văzând căderea Babilonului în reflecția lunii,
și deriva aceea este doar reflecția vieții văzută în irisului lui Dumnezeu când icoanele plâng;
și mâinile-mi sunt doar frunze din haina Evei - cea aruncată pe jos, atunci când a fost izgonită din Rai.

și mă întreb: oare graiul nu e însuși tăcerea lui Iuda?
dar viața nu este decât un mort ridicat de la orizontală
și sprijinit la verticală de un stâlp care atinge soarele... de mortu' crede că-i un bec, *din sufrageria
lui Mefisto*

Omul, doar un umil instalator - de meserie. Necalificat nici pentru Rai, nici pentru Iad.

Și după o mie două sute șazeci de zile

Dumnezeu deschide ochii și-mi dictează voința lui:

“Stau și mă uit toată ziua la *morții mei*

cum stau într-o grădină, înconjurată de garduri

și-i țin pe totu acolo, în Grădina împrejmuită

și ei vor să iasă afară...vor atât de mult să iasă afară

dar nu pot să-i las, nu am cum să-i las...

Dar, în schimb, ei pot doar să deschidă ușa, când cineva *nou* vrea să vină înăuntru;

Așa stau ei...deasupra Muntelui Zion...împreună

ascultând țipetele Mielului...zi și noapte...zi și noapte...el plânge

nu pentru că nu poate veni înăuntru să stea cu ei;

nu pentru că nu poate să oprească sângele ce curge neîncetat în apele lumii

ci, pentru că...

Mireasa vine.”

26.

38. Condeiu și tasta

Autor: **Ștefănică Mihai**

Condeiu! aprins mai scrie odată
S-audă străbunii și lumea întreagă
Un glas de demult pe foaie se-ncheagă
Penița-n cerneală cu totu-i scaldată

Rostogoluri în aer, tango pe hârtie
O minte vibrândă și-o inimă vie
Îmi murmură gura, urechea o ascultă
Vorbesc de iubire spre inima frântă

Străbunii ascultă furtuna stârnită
Pe foia de timpuri și dor învechită
Rămân ochii mari și gura căscată
De vorba cea vie în piepturi pictată

Dar lumea de astăzi, răgaz de o clipă
Credea c-a scăpat de vocea învechită
Din sulul cel vechi, o flacăra vie
Se-aruncă spre azi, ca din veșnicie

Butoanele sar, tastatura trosnește
În zbor...uragan, cuvântul rostește
Mai iute ca mintea, spre noi se propagă
Lovește mulțimea și-o zguduie toată

Ah! Câte se spun, ne doare urechea
Vrem iarași să taci și altul să vină
Să mângâie rana c-o vorbă mai lină
Poporul frate, astupă-ți urechea

Dar glasul se-aude în inima noastră
Timpanul zadarnic ține mintea blocată
Căci vorba furtunii e spusă în suflet
În inima toată, în ființă și-n cuget

27.

18. Moroi

Autor: Dinica Cristian Ovidiu

în sat librăria era lângă cimitir
hâtrii glumeau
să nu se plictisească morții
să citească fiecare ce o vrea

să râdă sau să plângă
fiecare după pofta sufletului
în veci vecilor amin
celor morți li se mai dădea
de pomană și câte o lumânare
aprinsă să aibă lumină să poată citi
astăzi librăria este goală
doar sâmbăta se dansează
cică de la dans li se trage
de au apărut moroii
deranjați din lectură

28.

52. Iubire și povară

Autor: Onișoară Claudiu-Liviu

Ai aruncat năvodul privirii
și eu l-am cules,
căci în floarea ochiului
am văzut mai mult decât un bob pe-un ciorchine.
Am văzut două destine împletite ca doi șerpi,
dar unul, chircit, muribund, căuta să scape strânsorii.
Tu, statuia vieții mele, zeiță prorocită și-adorată,
de ce voiești să mi te duci?

Ești inima ce-mi bate-n inimă,
roza vânturilor, zefirul, valul ce destramă valul;
ești prinsoarea vieții celei vii,
ești taina renașterii și-a-nvierii sufletelor pustii.

”Trainică povară-mi ești,
căci mă înăbuși în puhoai de iubire,
iar coada ta, și solzii-n solzi leapădă sânge.
Vai, cât mi-aș dori să mai respir o dată,
dar strânsoarea ta, iubire-ncolăcită,
plămânul mi-l zdrobește.
Nu pot să mai rămân, vai, nu mai pot,
mă sting, iată...
te iubesc, dragul meu drag, și te părăsesc pe dată.”

Floare ce-ai primit mult prea multă lumină,
te-ai arcuit, te-ai ofilit...
În ochii mei, o petală uscată dusă de vântul serii,

vântul ce ești tu: o amintire.

29.

16. / clișeu 2 – sepuku

Autor: Adrian Mardan

consider că la fiecare oră
suntem dominați de diferite energii
și deasupra plutește ca un nimb
discernământul de mămăligă,
care,
bine că ne mai ține în frâu,
ne guvernează acțiunile demente.

de exemplu libidoul ...

Kitsch – rostește sărmanul
ascuns într-o veșnică umbră.

*La cafeaua cu miere,
reinițind balansul
dintre zi și noapte,
omulețul din fiecare
concură prin revitalizarea rațiunii ridate.*

ai zice:

*ăsta e nebun
și unde naiba vrea să bată ...*

niciunde,
sau cine să mai știe ...

oare mai au sens atâtea cuvinte
decriptate-n libertate?

oare nu se întrevede un zâmbet cinic
la colțul gurilor căscate?

pesemne,
nu tot ce fac vine să contrazică
ordinea lumii anarhice
și oare nu e un clișeu
tot ce scriu acum?

Nuuu!

răcnește pentru-al meu soroc,
celestul creator.

și îmi răspunde:

*Ești un luptător fără cauză,
trezește-te odată,
nu vezi că de tine depinde
verdele pășunilor înmiresmate,
albastrul din susul cer
și incolorul apelor din larg?*

iar eu divulg:

*Dumnezeule, mărețule,
cât să mai treacă să alung odată
gândul unor sinucideri în masă?*

suntem alcătuiți din acțiunile permanente
care se desfășoară neconținut
de la primul ochi germinat,
până la al doilea ochi apus.

siluim decalogul să ieșim la liman ...

câtă decadentă.

dar ia,
dacă vom rosti
în fiecare noapte la culcare
Tatăl Nostru,
Ăăă?

și dacă acțiunile vor fi schimbate
la 90, 180 sau 360 de grade?

atunci ...

e un efort prea mare...

trebuie să-ți parcurgi odiseea credinței
în cea mai mare tihnă,
ca să înțelegi
ce se petrece cu tine.

spulberările de tot felul
incandescente și virgine,
n-ar mai avea sens,
dacă ai admite kitsch-ul
stând rezemat pe un scaun
al unui birou de director,
de exemplu ...

asta aș scrie acum.

de fapt am scris.

e ca și cum te-ai uita
la un film cu Richard Gere
și n-ai înțelege nimic.

*DA, ironic,
dar chiar nu e totul.*

încercând cu disperare
să nu mai plec capul
la glumele utopice
și bârfele smintite ciobind odată
cenzura prin geamul deșteptării,
mi-am dat seama,
că dintre noi toți cei care trăim și respirăm
și chiar ne arătăm la față,
condamnați de testamentul *soartă sacrosanctă*
scrisă sau nescrisă,
eu sunt cel mai de pus în roabă.
E într-un fel cum nu e.

la hotarul dintre fumul țigării și netrebnicie
între acordurile fade
pe care le prind la o chitară
și clapele pentatonice de la un pian,
limitele se conturează sfinte

Stau, stau și cât aș mai scrie.

dacă n-ar fi să pot privi de cealaltă parte
aș înțelege că televizorul e un rău necesar.

ș-ai zice:
*ce dracu tot spune ăsta
sărind de la una la alta
și apoi continuă atât de bulversant?*

e nesfârșitul ... asta e (ne)sigur.

sau poate e un mit despre limita eternă.

p(c)ăcat!

30.

45. CUVINTE

Autor: Anișoara Vleju

Cuvinte, unul câte unul,
înșirate pe hârtia albastră ca o eșarfă.
Un semn potrivit și o iau de la capăt.
Zidul își adună frunzele depuse ieri
în straturi roase de metalul acid,
caută să dizolve pietrele – statui amplasate strategic
în palmele de lut ale cerului.
Un cântec divide norii clasici în coliere simbolice.
Mă închid în camera mea rotundă
citesc gândul desenat pe aripi umede,
o mână de iarbă se împrăștie prin părul blond.
Mă amuz de gustul de pe buzele ploii
ce-și trimite în horă picăturile
ca niște fete amețite de vin.
E vară în inima mea...

31.

34. Cioburi de vis

Autor: Ingrid Dinu

În ale tale cioburi de vis te chem,
Iar în a mea inimă de sticlă te văd.
Fugi.
Din cerul arzând, plouă cu sânge,
Din marea de sicrie pline,
zâmbetul ți-e gol.
Mă auzi?

Cimitir al veseliei, cârciumă cu lacrimi de cerneală,
Unde ți-e sufletul? Unde-ți sunt ochii?
Ascultă-mă!
Din focul stins cenușa se varsă,
tăciuni înecati și scânteii oarbe dansează.
De ce plângi?

Cerul suspină, vântul bocește,
Lupii urlă, demonii cântă.
De ce nu m-auzi?
Te strig, dar vorba-n colb mi se schimbă.
Demonii...
Te rog, pleacă!

Un murmur funerar, o picătură de sânge
Poarta e deschisă, aerul e rece.
E prea târziu...
Iar focul te arde, întunericul răsună,

Inima se sparge, visele ne taie.
De ce n-ai fugit? ...

32.

53. Văduvi de țară

Autor: Vasilica Grigoraș

Unora li se pare că totul este normal
și lucrurile merg firesc pe făgașul
dictat doar de ei cu vădită încrâncenare,
dar vocea disperată a Românului
strigă din baierile inimii
că trăim într-o nebuloasă
la o deconcertantă răspântie,
în care ne-am pierdut obârșia, rostul și sensul.
Nu ne mai regăsim
nici ca oameni și nici ca nație
cu adânci rădăcini în istoria milenară.

Odată, nu demult,
secura roșie a sfârtecat trupul țării,
i-a ciuntit fruntarele,
iar românii din ce în ce mai mulți
au luat calea pribegiei,
drumețind prin adâncuri și culmi,
unde pentru ei, pentru noi,
acolo și-aici pietrele încă mai plâng
dezrădăcinarea, iar sângele rănilor,
șuvoaie de doruri, ne pârjolesc.

Nu putem mânca liniștiți
din pâinea pământului,
nu putem tămădui tristețea arborilor decapitați
ale căror memorii e vuiet continuu,
nu putem săruta mâna străină
și îmbrățișa la infinit cozile de topor,
ci nădăjduim că mâine cu toții vom vindeca
dragostea ciumată de-atâta răutate.
Mâine ne vom întoarce buzunarele de la piept
și vom răsturna amarăciunea și mizeria,
mâine vom seca apa râului dintre frați,
martor la suferințele și clătinările noastre,
mâine ne vom atinge cu mâini tremurânde
de emoția regăsirii, miracol divin.
Mâine ne vom privi ochi în ochi
și vom simți mâna Maicii Domnului

sădindu-ne pe vecie floarea-soarelui
în grădina inimilor.

Pentru a fi un mâine,
astăzi, acum, să-ntindem năframa dorinței
brodată cu gând bun, cuvânt curat
și faptă vânjoasă
curcubeu peste hotarele de-altădată
ce despart pământul trup din trupul nostru
înghițit de haine voințe străine
și să desferecăm porțile potecilor
de reîntoarcere a fiilor rătăcitori.

Să ne unim întru credință
și să aprindem luceafărul
nemuririi țării și neamului!
Să săpăm urii mormânt
în cetatea îmbrățișărilor
iar crâmpiele din vatra dulce a țării
și odoarele sfinte ale norodului
să-și schimbe sălașul din postura de adoptați
în aceea de fii legitimi ai unei noi ere.
Să dăm glas buciului strămoșesc
să se-audă aici și în toată lumea
strigătul nostru mai viguros ca niciodată,
vestind venirea apelor îngenunchiate la matcă.
Izvorul dragostei și-al frăției
să curgă limpede și lin peste existența noastră
prea mult înlăcrimată.
Să ne bucurăm de fructul
reîntregirii patriei și poporului,
scump trofeu al jertfei și umilinței
și să bată la unison clopotele inimilor
spre slavă și mulțumire lui Dumnezeu.

33.

36. **Jumătate**

Autor: Daciana Grasu

Târându-mă prin noroi și mocirlă
mă scufund într-un mormânt
al vieții care-a fost...

Am întors spatele la tot,
căutând vise amintite doar pe jumătate

în timp ce cădeam cu tine,
în timp ce ardeam cu tine...
Deasupra mea zboară,
se rotesc,
vulturii ce vor să-mi guste carnea,
ce mă fac să sacrific totul și să lupt
pentru tronul dulce-al spinilor mesianici,
până când lumea pe care o știm
va îngheța și până când
lupta va arde tot ce am cunoscut,
tot ce aș vrea să cunosc.

Construindu-mi casa din oase
tu vei continua să te cufunzi, iar
pentru toate pacatele ce le vei ispăși
eu voi arde câte puțin
din mine, până când
cenusa-mi proprie se va transforma în nisip, iar
lumea va îngheța
și, odată cu ea, acele vise
amintite doar pe jumătate...

34.

51. Scrisoare

Autor: Ștefana Goția

”Îți ascult muza din suflet.
O aud cum i se scurg strigătele ca niște vieți
Care se grăbesc să ajungă la linia
de final.
O aud cum îți scrijelește sufletul
Cu povești:
<A fost odată>...<A fost>...<am fost>

Te simt, în muțenia ta,
Cum te zgudui din cauza ghearelor
Care te sfâșie în ochi.
Îți ia culoarea irișilor tăi...
o transformă în alb și...*moarte*.
chiar dacă...hmm...

O văd cum îți umple destinul cu timp,
Timp gol, furat din tinerețea ta... *uzat*.

Te amenință că mâna dreaptă
Se va împleti cu cea stângă.

Dar tu?...*nimic*?

Spune rugăciuni, adoarme cu blesteme,
Îți spune poveștile pe care le-ai scris,
în care e ea.

Ziua își uită amintirile,
Seara, conștiința i le scurge sub vise.

După ani fără cuvinte, a uitat să își vorbească.
După zile fără tine, am uitat ce înseamnă mișcare.
După secunde fără muza ta,
Steaua mea,
O văd cu părul nins de albul ochilor tăi.
Te privesc. Îți bat la ușa sicriului.
Ți-am iertat destinul.
Mi-am uitat menirea.”

Îngerul

35.

44. **ULCIOR**

Autor: Sandu Roxana Elena

Ți-am făcut corpul ulcior
Pe care-l duc pe umeri
Merg să iau apă
Poate si un dor
Mi-e sete
Și beau
Din albastru
Lipind buzele
De marginea arsă
A ulciorului
Sau a coapsei ?

36.

13. **Adio...**

Autor: Ruică Valentina Andreea

Ne întâlnim din nou aici, unde viața se îmbină cu moartea
Ne întâlnim aici, unde cerul se unește cu pământul
Oh, trandafir al deșertului, oh ploaia mea de stele
Îți mai amintești de mine, oare?
Cu siguranță nu, pentru că nu mai sunt nimic
Nimic din tot ce am fost, și totul mi-e străin și abisal
Oh, de-ai ști cât am rătăcit în neant, căutându-te
Nici un ceas nu îți va putea spune de cât timp m-am stins
Totul este o reminiscență a trecutului, dă-mi pace, Dumnezeu
Am pierdut firul existenței în acest Univers,
L-am pierdut când abia îl apucasem strâns cu mâini păgâne
Dar uite cum norii grei au înecat seninul, n-ai fi crezut...
A căzut cortina peste scena mea, fără că măcar să se fi ridicat
Nu rosti o vorbă! Ascultă tăcerea, ascultă-i urletul de dincolo de moarte-
Se zbate în străfunduri și urcă până la pragul eternului.
Ia loc pe scaunul căinței, și gustă din licoarea regretului
Savurează otrava asta a momentelor demult apuse
Te urmărește vina, se pare că a intrat încălțată, ce grotesc!
Nu! Las-o așa, oricum e plin de pete de durere pe podea
Nu mă privești în ochi... Obişnuiai să o faci, conştiința asta...
Se pare c-ai trezit-o după ani întregi de moarte clinică
Pe patul de materie cenușie a unui senil ca tine,
De ce-ai venit să bați în poarta sufletului meu, când rănil
Abia își găsiseră vindecarea, și furtuna abia se domolise?
Nu-ți voi da prilejul să scoți o vorbă, nu vreau să mă întorc
Știi bine că două mâini de femeie nu pot ridica palate din ruine
Nestemata iubirii mele încă lucește de sub noroiul suferinței
Dar nu ți-o voi mai încredința vreodată, e ferecată sub blestem
Ia-ți scuzele mizere, nu încap în vitrina mea cu lacrimi de cristal
Întoarce-te și nu privi înapoi, e târziu!
Adio...

37.

49. **Credința, pacea dragostei**

Autor: Horja Robert Emanuel

Ce rezonanță încărcată
de liniște
sau
de iubire ...
când,
totul se înalță către Soare

și
se întoarce lin spre ...
tine!

Limba rațiunii
ori
limba cuvintelor îmbrățișate,
nu pot,
da, chiar nu pot
descrie pacea dragostei,
sărata de stropul fin al divinității,
ce întâmpină
credița ...

E greu de conceput ...
chiar și muzica apei ...
Atunci, când,
cerul plânge,
adună în bagaj
sinceritate!

Ascultă cu prisosință:
înhață din înțelepciune!
Și,
cu puterea ei
celestă,
vei înțelege ... :
credița
e rodul încercat
cu dragoste la orice pas,
în liniște,
cu pace,
spre bucurie,
... de ai necaz ...

38.

35. Inspirație

Autor: Denisa Matei

Dulce inspirație,
Ieri,
Cu vocea spartă a minții te-am chemat
din lumină, din neant, din mine,
Să te-ntrupezi în vii cuvinte ce dansează,
scandând în haos,
coala albă,

după cum îți place ție.

Amară inspirație,
Azi,
Cum păcătosul fierbe-n așteptare
de păcate lepadat să fie,
Asemeni eu te-aștept,
să vii,
Să-mi pui pecetea-n suflet
și să lucrezi în mine.

Închipuită inspirație,
Mâine,
Voi ști, deja,
Just,
că m-ai trădat,
De minții mai grele îți e sete,
Să dai venin suflat cu miere,
Și
Chiar strigarea-mi de acum,
e fructul tău nebun.

39.

8. Sunt materie

Autor: Pop Raluca Tamara

Sunt materie fără de contur
Mă topesc și-mi simt amestecul cum curge,
Și curge, și inundă orașul.
Unii au construit baraje,
Toate inutile acum.
Alții vâslesc prin nămolul meu
Însă în zadar,
Căci înoată împotriva curentului.

Sunt materie fără corp,
Nu mai am nici dinți, nici obraji
Iar picioarele îmi sunt două bălți.
Mâinile mi s-au prefăcut în crengi
Iar degetele în frunze,
Oasele mi s-au transformat în fluturi
Și și-au luat zborul,
Lăsându-mă să curg neconținut.

40.

9. Uneori...alteori

Autor: Emilia Amariei

Uneori... simt cum mi se dilată sufletul
aştrii încap deodată în inima mea
planetele mi se învârt prin cuvinte
ca o buclă între mine şi veşnicie dansează
spaţiul plin de sfinţenia lui Dumnezeu
întru în dansul dintre materie şi imaterie
învăţându-mi paşii să curgă
pe ritmul energiilor nevăzute
mă aliniez cu toată creaţia într-o
armonie deplină....uneori
Alteori... cobor în adăcurile Gheenei
de parcă aş căuta rădăcinile răului
scormonind după ele prin gunoaie
spre a le arde pe rug

41.

41. Irită

Autor: Căciula Ion

Născut spre seară
Aruncat din cutia ombilicală
Ținut pe plapuma murdară
A început cronometrarea temporară

Viu spre dimineață
Neclintit ca o calotă de gheață
Frumoasa, tînăra, neajutorata viață

Tînăr spre amiază
Devii ca o mireasă
Alb, mortuară, senzație visează
Această rimă déjà enervează

Beat spre asfințit
Totul ai nimicit
Rima s-a stîlcit

Mort spre noapte
Te-ai dezmeticit, poate
Scrii nimic despre toate

Într-o simplă carte

42.

14. **Vise lucide**

Autor: Ghirgă Mihaela

01:23

Vise lucide,
Binecuvântări rupte din ură,
Suflate de vânt
Ne izbesc din plin
Și ne aruncă în genunchi, lăsându-ne să ne rugăm!
Și înmuiate în nectar,
Ne sunt cusute în piele cu ace trecute prin iubire
Din noapte, până dimineața,
Pe nesimțite.
Și ne întrebăm:
În ce cotloane să căutăm apa?

43.

43. **Neam din neamul meu**

Autor: Maria-Andra Trifan

La sânu-ți stăm și ne adăpostim
De frigul aprig ce sufletul ne-ngheață.
Luptăm, cădem și iar de războim
Pentru a noastră mama care ne-a dat viață.

Purtăm în suflet morala strămoșească,
Prin vene, sângele ce curge e latin.
Credința e arma ce va să te ferească
Pe tine, Românie, de-amar și de suspin.

Români noi suntem și asta e-o mândrie,
Români am fost și români vom fi.
De v-or fi vremuri grele, lasă-le să vie,
Că nu te lăsăm, noi nu renunțăm, dragă Românie!

Tu, țară latină, cu popor latin
Să nu plângi niciodată, să nu te dai bătută!
Tu, țară creștină, cu popor creștin
Ridică-ți fruntea tare și n-o lăsa căzută!

Că-ți suntem aproape, chiar de n-om fi toți
Vor veni și ei, că promit să vină
Că dorul le e greu și vin să te susțină
Când simt că nu ți-e bine, când simt că nu mai poți.

Tricolorul, noi, sus, sus să-l ridicăm,
Că e ziua noastră, a tuturor ce-l poartă,
Că suntem români și azi e ziua noastră,
E ziua pământului român la care ne-nchinăm.

Cu palmele muncite noi pământ să luăm,
Să-l ducem la suflet și să ne rugăm,
C-a noastră Românie să rămână vie,
De-acum și până când pământ n-o să mai fie!

44.

46. Privind cometa din ochii tăi

Autor: Marc Sabina-Valentina

Călătorind cu racheta sufletului meu
Mă opresc în spațiu;
Se-ntrezăresc stele...
Ce faci? Ți-ai cumpărat cerul?
Cine te crez isă îmi furi luna?
Poate zbori spre veșnicie,
Dar asta nu înseamnă că o vei dobândi...

Tu crezi că luna este numai pentru tine?
Când te-ai mai oprit o clipă să te gândești la mine?
Of, of, de-atâta' timp călătorești prin spațiu
Mai ia și tu o pauză...
Vreau să-țivăd chipul.
Ce crezi că nu te mai știi?
Crezi că nu te-am regăsit de-atâtea ori în timp?
călătorești de ani lumină pe cerul sufletului meu...
Mai ia și tu o pauză...
Mai stai o clipă și cu mine
Mai stai să te ating
Nu, tu...
Ești prea grăbit s-alergi în timp
Mai ia și tu o pauză...
O clipă să te privesc și eu,
Să mă privești și tu
să-ți văd ochii-
Ai crezutcă nu voi afla?

Azi nu mai e secret faptul că
lumina din ochii tăi s-a stins...

45.

26. Crezul iubirii

Autor: Matieș Mirela Elena

Credeam că sunt gata, gata să iubesc
Dar de fiecare dată, nici că de plutesc
Pe-un nor de fantezie amestecat cu stropi de vise
Dragostea mă cam biciuise-n lanțuri de abise.

Chiar de cerul se va sparge, chiar de fulgerul va curge
Chiar de ploaia cea mai mare va dezmiarda pământul,
Inima-mi va fi uscată-n ambientul sumbru
Ce cu șușoteli se-nchină-n fața înaltelor zeițe
Care stau făloase cu marile-i hachițe.

"-Adu pocalul fericirii, adu pocalul cu iubiri!"
Tuna măiastra Venus suspinând din al ei jilt
Căci scumpul ei Adonis mușca din mărul interzis,
Iar acum, ea, necăjită-și plângea amaru-n paradis.

Dar ce să zic, de dragostea e mare
I-am dat pocalul cu iubiri, cu alarmare
Și-am așteptat să-și dea lent duhul cel din plânset
Ce stropea cu falsitate-n suflet.

46.

7. PRIMA NINSOARE

Autor: Constantin Gherasim

A venit deja ... prima ninsoare!
Cu bucurie și cu speranță ...
Simt inima cum creșe-n mine,
simt sufletul cum mi se umple,
de recele plăcut și așteptat.
E frig afară, dar nu-mi pasă -
să intre frigul tot în mine.

L-am așteptat de-atâta timp,
cu drag și dor l-am așteptat.
Celulele, se bucură și ele,
freamătă-ncet dar eu le simt ...
vibrează toate și vor să strige:
”Bine-ai venit tu, iarnă, înapoi!”

Sătul sunt de prea multă căldură,
Când haine de pe mine dezbrăcam,
Când căutam doar umbra,
mai bine să mă simt ... cumva...

Acum, continuă să ningă,
să cadă fulgul peste fulg,
ca o perdea din cer se cerne -
”Ce dor i-a fost ei de pământ!”...
Ce aștept eu, de la ninsoare,
acum, la început de eră?
Să cadă multă, multă peste mine.
Să - mi șteargă răutatea, invidia
și multe cele rele.
În urmă, să mă lase mai curat,
mai bun, mai răbdător,
mai calm și plin de toleranță.
Mult mai stăpân pe mine,
mai plin de-ambiiție și de voință,
de modestie și de mult curaj,
de-ncredere în mine și de seninătate!

Aș vrea, ca sub zăpada cea binefăcătoare
Să mă abandonez, cu totul ...
acum asta aș vrea!
Să uit, de aș putea ... De mine
să aibă grijă Dumnezeu!
De sufletul meu chinuit,
de îndoieli, de critică și de furie,
de răzvrătire și ostilitate-ascunsă
și de tristețe și de frică,
de nefericire și de greaua suferință ...

Sunt sigur că ninsoarea
va curăța pământul
și-odată cu pământul va curăța și oameni.
De-orgoliul cel nemăsurat,
ce l-a făcut pe Lucifer să cadă,
de răutatea fără rost ...
și-atunci și soarele va răsări
peste ființa cea trezită ...
Și-atunci, pământul va surâde
și stelele s-or bucura,

iar Universul, în hohote va râde.
Va ști, într-un sfârșit, că”omul” ...
a reușit să-nvingă
și-a devenit din nou - un ”OM!”